

GABRIEL POENARU

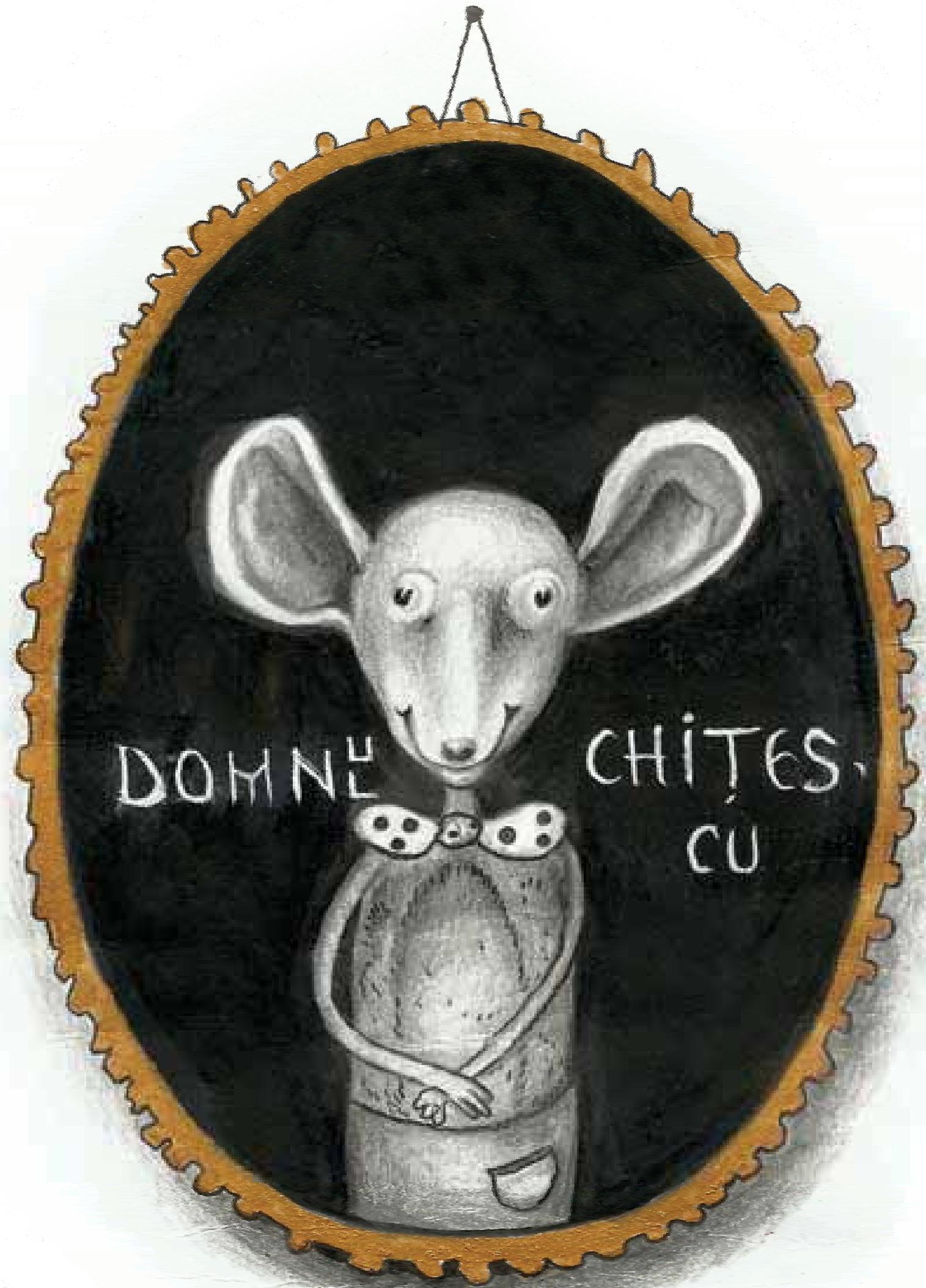
Şoriceul și Margareta

GABRIEL POENARU

Şoricelul și Margareta

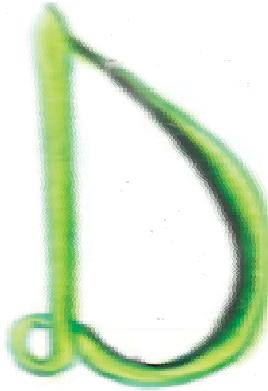

DOXOLOGIA
2014

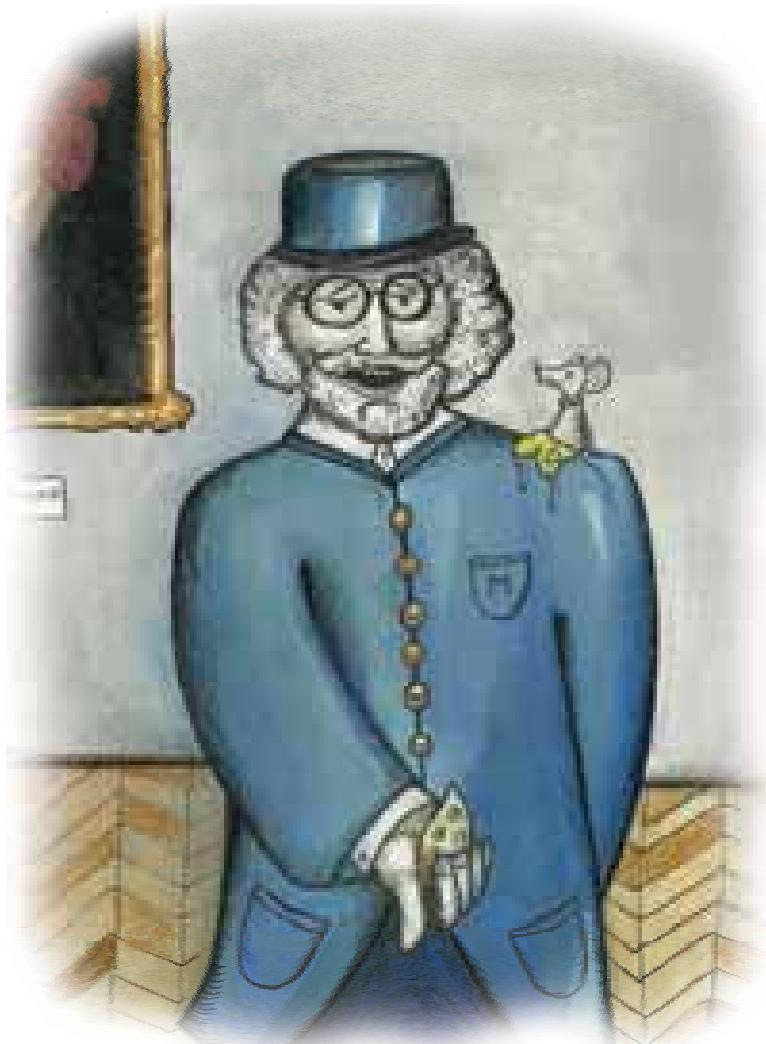

DOM NE CHITES.
CU

Şoriceul și margareta

omnul Chițescu era un șoricel cât o cutie de chibrituri și locuia la oraș într-o casă mare, plină de picturi și alte lucruri frumoase. Oamenii îi spuneau muzeu. De dimineață și până la încheierea programului de vizită, domnul Chițescu urmărea din colțișorul lui întâmplările interesante din jur. Astfel, află că un tablou se poate numi și pictură, iar cărțile nu sunt toate la fel. Îngrijitorul muzeului îl simpatiza și, pentru că era un șoricel cuminte care nu rodea opere de artă, ci doar le privea, îi aducea în fiecare zi o bucătică de cașcaval.

VERMEER
1665

Tot el îl și botezase domnul Chițescu. Până atunci șoricelul se numise Chiț, ca toți șoriceii. Domnul Chițescu îi plăcea și îl făcea să se simtă ALTFEL.

Zilele se scurgeau fericite și pline de învățăminte pentru șoricelul nostru, care avea deja o mică bibliotecă personală. Tare mult îi mai plăcea să citească. În treacăt fie spus, biblioteca lui personală era reprezentată de o bucătică dintr-o pagină de ziar cu doar trei litere, însă domnul Chițescu putea citi ore în sir basme sau alte informații importante.

Dar cel mai mult îi plăcea șoricelului să cutreiere prin bogatele galerii cu tablouri. Se așeza în fața câte unui tablou care îi plăcea lui mai mult în momentul acela și începea să-și închipuie cum a luat naștere tabloul respectiv. Tot colindând prin muzeu, găsi într-o zi un tablou care l-a atras în mod deosebit. Prietenul lui, îngrijitorul, îi spuse că se numea într-un fel anume, ceva legat de o fată și de o perlă. Dar nu-și mai aducea aminte exact și, ca să fim sinceri, șoricelul nostru nu prea știa ce înseamnă o perlă. Așa că domnul Chițescu i-a spus tabloului pur și simplu TABLOUL CARE ÎMI PLACE MIE CEL MAI MULT. Așa se face că șoricelul nostru își petrecea mai tot timpul privind la TABLOUL CARE ÎMI PLACE MIE CEL MAI MULT.

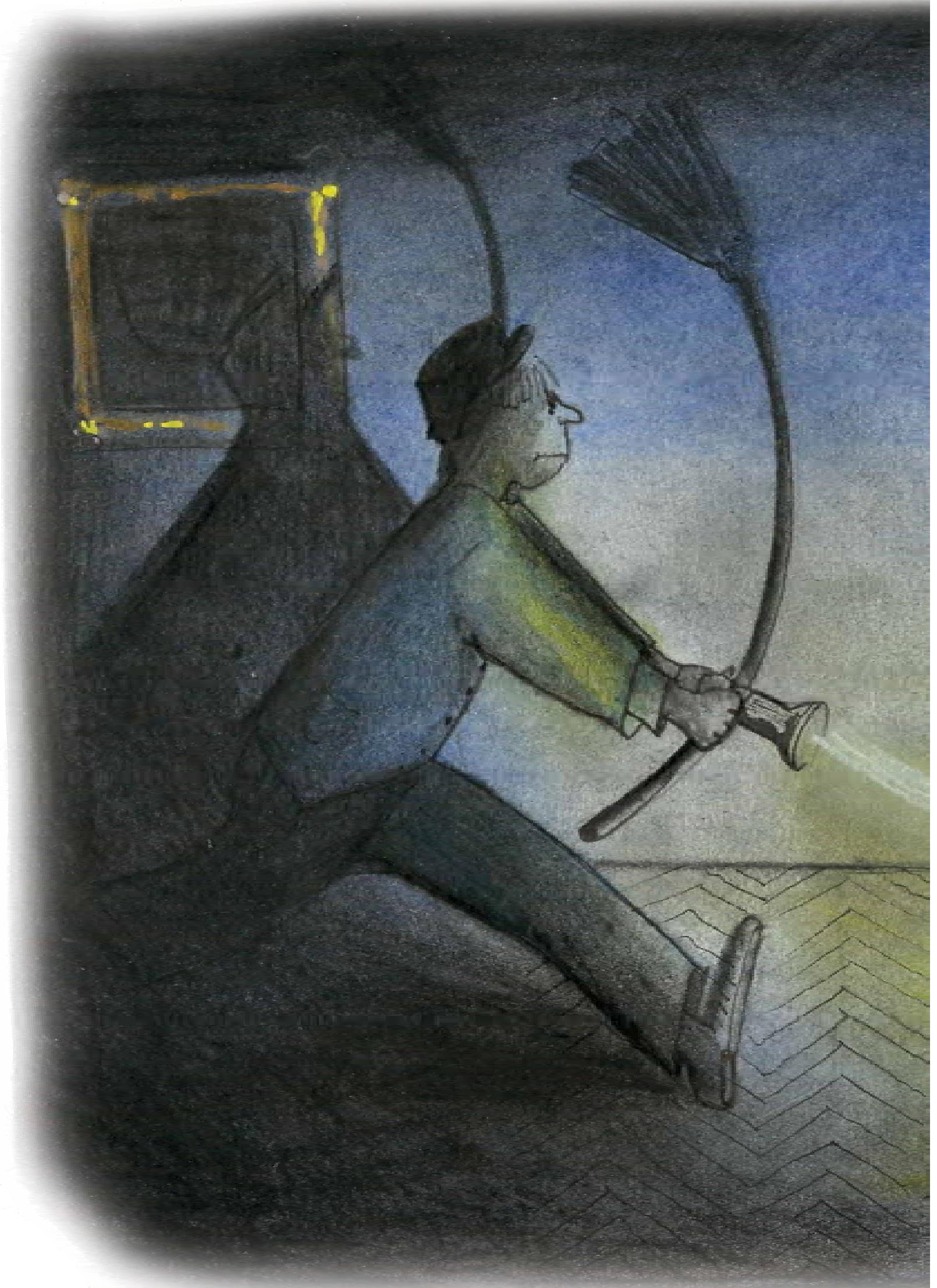
Prietenul său observă acest lucru și-i spuse șoricelului într-o zi, pe când acesta se uita ca de obicei la tabloul lui:

— Hmm...

Deși pare puțin, domnul Chițescu medită îndelung la vorba prietenului său și ajunse la concluzia că da, într-adevăr, TABLOUL CARE ÎMI PLACE MIE CEL MAI MULT era cel care îi plăcea cel mai mult din tot muzeul, dar nu-și putea neglija cultura generală într-atât încât să se limiteze la cunoașterea unui singur tablou. Așa că din ziua aceea și-a reluat cu temeinicie și seriozitate turul prin sălile muzeului, încercând să privească cât mai multe opere de artă și să învețe cât mai mult despre ele.

Într-o zi, prietenul său, îngrijitorul, nu mai veni la lucru. În schimb, în locul lui veni altcineva care nu se înțelegea deloc cu domnul Chițescu. De fapt, îl fugărea cum îl vedea, cu ditamai măturoiul, numindu-l şobolan, ceea ce domnului Chițescu, obișnuit cu liniștea și meditația, îi displăcea profund.

De aceea, într-o dimineață, când muzeul încă era închis, șoricelul își împături într-o bocceluță un rest de cașcaval, o scamă căzută de pe tabloul lui

— Nuu... Este vorba despre o CARTE.

— O ce? Nu am mai auzit până acum cuvântul acesta. Ce înseamnă?

— O carte este cel mai frumos lucru din lume. Bine, poate după cașcaval. O carte e un pic mai puțin frumoasă decât tine, Margareta. O carte e un lucru pe care sunt scrise multe, multe cuvinte, care înseamnă multe lucruri, foarte interesante.

— Șoricelule, dar tu știi să citești?

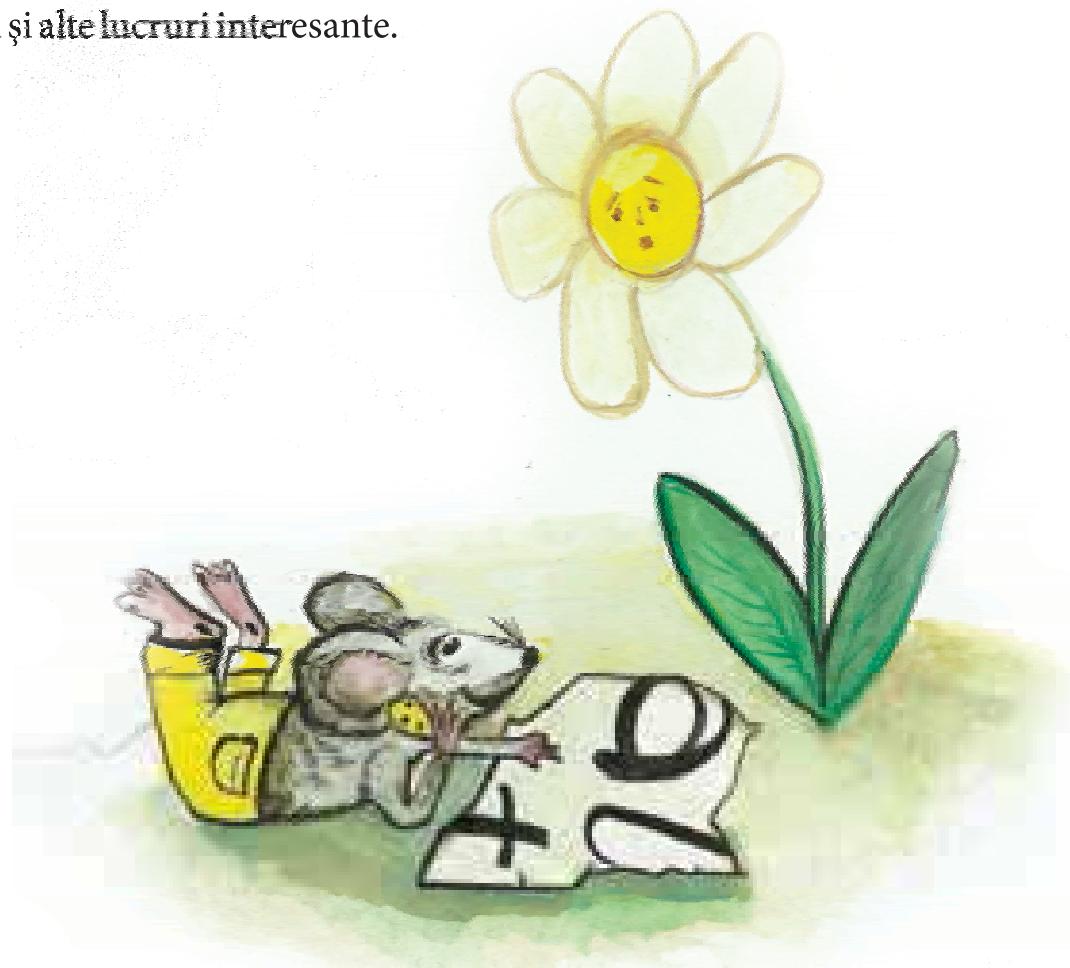
— Bineînțeles, spuse șoricelul ridicându-și mustațile cu importanță. Toți copiii știu. De ce n-ar ști și șoriceii?

Și spunând acestea, dispărut cu un aer misterios în vizuină. Când reveni, între lăbuțele din față ținea un petec de hârtie.

— Aceasta este CARTEA!

Margareta fu foarte impresionată de cartea șoricelului, aproape la fel de impresionată ca și de papionul cel galben pe care domnul Chițescu îl purta la gât zi de zi.

Din acea zi devine un lucru obișnuit ca șoricelul să-i citească Margaretei povesti și alte lucruri interesante.

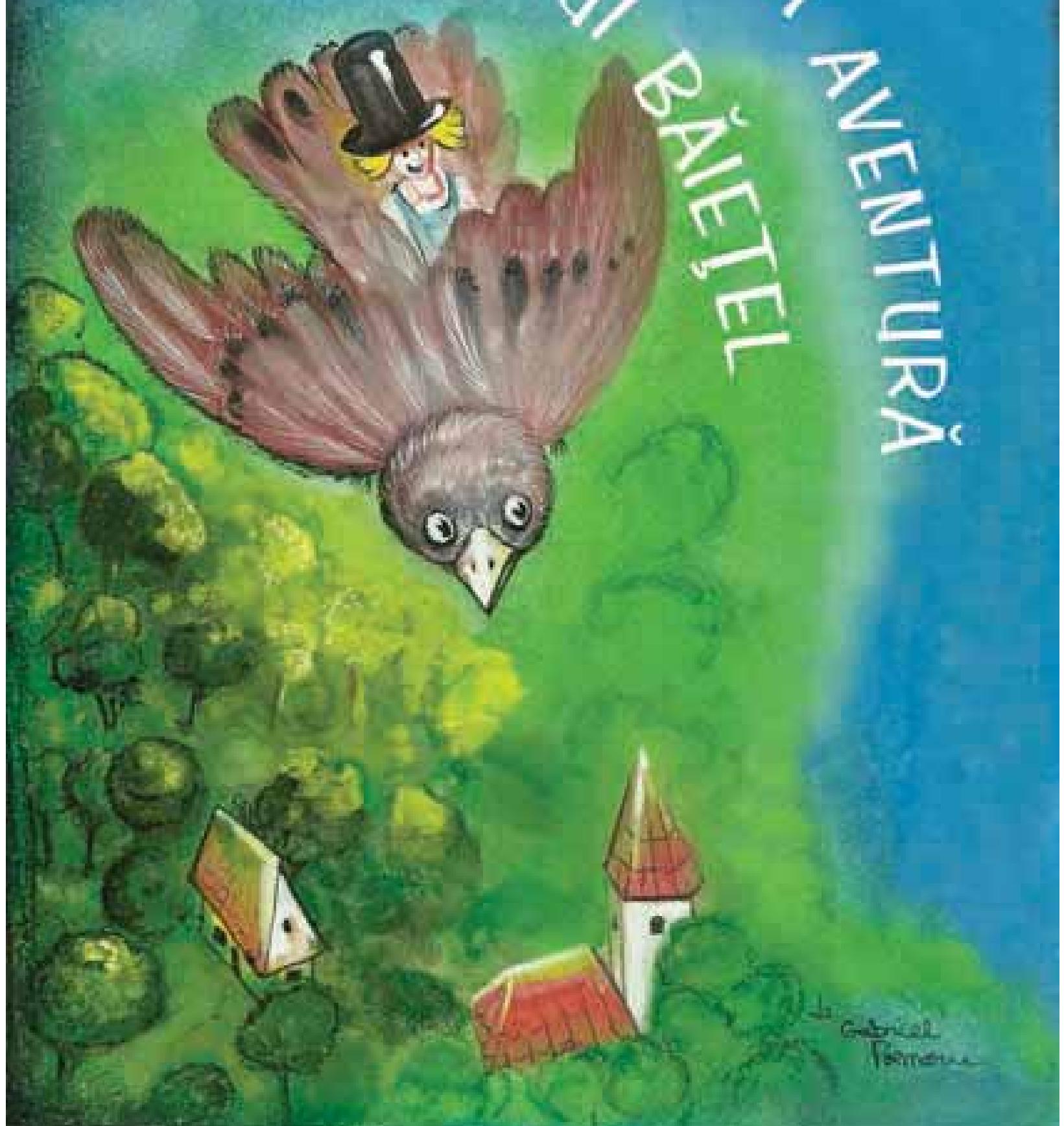

Zilele se făceau tot mai călduroase, dar șoricelel avea grijă de buna lui prietenă: îi punea la rădăcină apă de ploaie strânsă într-o coajă de nucă, îi făcea vânt cu o pană de porumbel când era foarte cald, ba, într-o zi, împrumută de la domnul Ciulin o frunză. Cocoțat pe niște bețișoare, o folosi pe post de umbreluță, apărând-o pe delicata Margareta de aprigele raze ale soarelui de vară.

Margareta aprecie gestul galant al șoricelului și-i oferi un zâmbet cum nu mai margaretele știu să o facă.

EXTRAORDINARA A UNUI BĂIEȚEL AVVENTURĀ

FAMILIA
BĂIEȚE LULUI

Extraordinara aventură a unui băiețel

era un băiețel de cinci ani care locuia împreună cu părinții săi într-o căsuță mică, la marginea unei păduri. Era un copil obișnuit, nici prea cuminte, nici prea obraznic, căruia îi plăcea să se joace toată ziua. În pă-

dure părinții nu îi dădeau voie să se joace pentru că putea fi periculos.

În general, Vlăduț îi asculta și nu intra în pădure. Într-o dimineată, primi de la tatăl său o minge de fotbal roșie și frumoasă. Bucuros, după ce mâncă micul dejun, ieși cu ea afară, și începu să se joace. Mingea sărea tot mai aproape de marginea pădurii, până când Vlăduț o lovi mai puternic, iar mingea se opri între doi stejari bătrâni.

— Am să mă duc să iau mingea, apoi mă voi întoarce repede cu ea, pentru că nu am voie să merg în pădure să mă joc. Așa au spus mama și tata, își spuse Vlăduț în sine și porni după minge.

Dar când ajunse lângă ea, un fluture mare și galben parcă îl îndemna să-l urmeze. Uitând de sfaturile părinților săi, începu să urmărească fluturele. Voia să-l prindă. Dar fluturele nu stătea deloc.

Într-un târziu, Vlăduț reuși să prindă frumosul fluture galben în pumn.

— Au!, zise fluturele. Dă-mi drumul, mă doare!

Dar băiețelul, mai mult din curiozitate decât din răutate, strânse pumnul mai tare. Până la urmă, cu un fâlfâit disperat de aripi, fluturele reuși să scape din strânsoarea lui Vlăduț. Zbură cu greu pe o creangă de copac și de acolo spuse:

— Băieței nu mănâncă râme și viermișori, doar nu sunt păsări, spuse vrabia cea mai bătrână. Băieței mănâncă pâine cu unt și lapte cu cereale. Dar acest băiețel este neobișnuit de mic. Mă întreb dacă știe să vorbească.

Înroșindu-se până în vârful urechilor, băiețelul își aduse aminte că atunci când întâlnești o persoană, trebuie să-i dai bună ziua. Așa e politicos.

— Bună ziua! Sunt un băiețel normal, dar am făcut un lucru rău și fluturele galben m-a pedepsit să fiu mic cum mă vedeti.

Și le-a povestit și lor pățania.

— Da, n-a fost foarte frumos ce ai făcut. Cred că știi cine te poate ajuta, spuse vrabia cea bătrână. În inima pădurii, într-un lumiș, locuiește Bunica-știe-tot. Ea este cea care are grija de noi și ne apără de oamenii cei răi. Cu siguranță trebuie să știe ea un leac care să te ajute să crești la loc.

— Dar cum să ajung eu până acolo?, spuse băiețelul. Doar sunt atât de mic, încât mi-ar trebui ani de zile să ajung până la Bunica-știe-tot.

— Te voi duce eu, spuse un vrăbioi mai Tânăr. Cât ai spune „vrabia mălai visează”, vom și ajunge.

Băiețelul urcă temător în spatele vrăbioiului. Îi era frică, doar nu mai zburase niciodată. Vrăbioiul simți aceasta și spuse:

— Nu trebuie să-ți fie frică, băiețelule! Fără să mă umflu în pene pot spune că sunt unul dintre cei mai pricepuți zburători din pădure. Nu mă întrece nimeni. Bine, poate doar Doamna Bufniță. Dar Doamna Bufniță doarme ziua iar asta înseamnă, firește, că sunt cel mai bun zburător din pădure.

Vlăduț se mai liniști un pic, mai ales când își spuse că e băiat mare, iar băieții mari trebuie să fie curajoși.

Așa că vrăbioiul decolă și într-adevăr, după câteva minute, lângă un pâlc de mesteceni, Vlăduț zări căsuța Bunicii-știe-tot.

Bunica-știe-tot părea că-i așteaptă. Era și ea mică, mică, nu mai mare decât un cosaș.

Vrăbioiul îl lăsa pe Vlăduț cu grija în fața ei și după ce dădu bună ziua, își luă zborul.

Băiețelul se simți foarte făstăcit când Bunica-știe-tot îi spuse:

